

SETKÁNÍ

říjen 2020

římskokatolická farnost při kostele sv. Janů v Brně-Bystrci • občasník




Překypuji radostí, že se zde setkávám s panem kardinálem Vlkem a s českými a moravskými biskupy, kteří jsou mi tolik blízcí. S pohnutím zalétá má mysl k minulé návštěvě, kdy jsem mohl obejmout ctihodného kardinála Františka Tomáška, který byl živým symbolem pokorné a hrdinské síly, schopné povznést morální a duchovní vědomí všeho lidu...

(papež Jan Pavel II., 20. 5. 1995, slavnostní přivítání na pražském letišti)

Téma čísla:
Nezapomenutelná setkání

Milí farníci,
je zcela přirozené, že pěkné vzpomínky držíme v paměti hodně dlouho a vždycky, když o nich vyprávíme, znovu nás příjemně naladí. O to se s námi ostatně nedávno podělila i autorka, jednoho příspěvku. Zmínila se, že dlouho sbírala odvahu něco do farního občasníku napsat, a že už jen to, že článek nakonec vytvořila, bude pro ni osvěžením, i kdyby se v Setkání nakonec ani neobjevil...

Je milé vědět, že i takovouto schopnost může mít farní občasník.

Nechali jsme zcela na vás, v jak hluboké minulosti svá nezapomenutelná setkání vylovíte.

Věříme, že časově i tematicky velmi různorodá směsice zaujme také vás a třeba vás nenápadně odváne i k nějakým dávným vzpomínkám. Pokud budete pozornými čtenáři, dozvíte se třeba i to, že zahát umí i vzpomínka na chladné a deštivé počasí.

Pokud jste dosud žádné „top“ setkání nezažili, buďte ve střehu. Jednoho dne jistě přijde.

Ať se vám s Boží pomocí daří žít přítomný okamžik opravdu naplno. To vám přeje redakční tým Setkání

Milí farníci a čtenáři Setkání, potěšilo nás, že se toto téma u vás setkalo s tak výrazným ohlasem. Děkujeme všem, kteří hosenou rukavicí zvedli. **redakční tým**

Prožili jsme společně

Zázraky se dějí i dnes, otevřme se jim

Každé putování dává člověku šanci uvědomit si mnohé. Třeba to, že okamžikem narození se všichni vydáváme na nejdelší cestu a na jejím konci čeká na všechny věrně odměna, jakou si ani nedokážeme představit.

Považuji za příznačné, že pro útěchu k Panně Marii Vranovské vyrazíme každoročně právě z Útěchova. V krásném počasí babího léta se tentokrát na farní pouť vydala asi třicítka pěších poutníků, od takzvané kočárkových až po ty, kterým se na hlavě už nějaká ta šedina třpytí. Mezi všemi se míhal otec Pavel Svoboda a povzbuzoval ty, kterým už možná docházely síly a zároveň udržoval dobrou náladu. I když se šlo už posedmé, ani pravidelným účastníkům jistě nezevšedněla malebná příroda, ze které se poutníkům za lesem doslova vynoří kostelní věže. Do cíle nakonec zdárně došla i jedna malá poutnice, kterou prý cestou kousla do prstu housenka:-).

Nádherné poutní místo si letos připomíná kulaté výročí. K jeho vzniku před 780 lety vedl zázrak uzdravení maršálka Viléma na přímělu Panny Marie. Pokud bychom podlehlí zklamání, že v dnešní době se už nic úžasného neděje, bratři pauláni nás povzbuzují: „Zázraky se dějí i dnes, jen je třeba se jim lépe otevřít. Pouť na Vranov je pozváním se s Marií ztížit, modlit se s ní, učit se od ní jak věřit, jak bojovat, a jak se v životě rozhodovat pro jedinečné poslání, které Bůh s námi zamýšlí.“

Zřejmě i v důsledku covidové sezóny se hostitelé letos vrátili k tradici venkovních bohoslužeb, takže farnosti si v nabitém zářijovém kalendáři předávaly pomyslnou štafetu pod širým nebem.

Naši poutní mši svatou jsme pak slavili ve společenství, které se mezitím ještě rozrostlo o další bratry a sestry, kteří na Vranov dorazili jinak než pěšky. Otec Pavel nás v kázání mimo jiné pobídl, abychom v sobě udělali kousek místa pro Boží milost: „Zkusme se zamyslet a vzdát se ve svém životě něčeho zbytečného či malicherného. Toho, co nás možná slabě, ale přece jen stahuje dolů. A místo, které tím vznikne, nabídneme Bohu.“ Inspirací ať nám je Maria, která to dokázala.

-pš-



SVÁTOST POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH

Poslední červnovou neděli proběhlo v naší farnosti udělování svátosti nemocných. Na ranní mši svaté uděloval svátost spolu s panem farářem Pavlem i brněnský děkan a farář u kostela sv. Jakuba v Brně Mons. ThLic. Václav Slouk.

Sama Bible dosvědčuje, s jakou péčí se Pán Ježíš osobně věnoval tělesným i duchovním potřebám nemocných, a že mnoho z nich uzdravil a osvobodil od působení Zlého. Svým učedníkům pak přikázal, aby konali totéž. Církev slavením svátosti pokračuje v Ježíšově díle, dotýká se nemocných svou uzdravující rukou a dává jim zvláštní milost Ducha svatého. Modlitbou víry, vkládáním rukou a mazáním požehnaným olejem odkazuje na působení Ducha svatého a na lásku, s jakou k nemocným přichází sám Bůh. Když Pán Ježíš vysílá učedníky, zdůrazňuje těžkost této služby. Zároveň však dodává, že kdo vytrvá, dostane spravedlivou odměnu. A protože každému z nás je svěřen jiný úkol, máme na své cestě hledět nejen na úkol, ale i na odměnu. Pan děkan Slouk nás ve své promluvě vybídl k odvaze pro přijetí svátosti a zdůraznil, že tato svátost není jen k uzdravení duše, ale i posilou pro tělo. Mluvil o tom, že svátost pomáhá přemáhat tři druhy pokušení: těla, světa i ďábla. Sám dodává, že ze své vlastní zkušenosti ví, že nemoc nás vede k určité malomyslnosti a skleslosti, zvláště když vidíme, jak nám tělo chátrá. Svátost nemocných je tedy posilou pro duši i tělo a pomáhá nám, abychom dokázali nést svůj kříž, navzdory věku, nemocem i stáří. Na závěr pro nás vyprosil milosti Ducha svatého ve spojení s přijetím svátosti. **redakce**



Tváří tvář Benediktu XVI.

Návštěva dvaosmdesátiletého papeže Benedikta XVI. v Brně v roce 2009 patřila k nejvýznamnějším zahraničním návštěvám na jižní Moravě. Na její přípravě se spolu s týmem Jihomoravského kraje podíleli i pracovníci brněnského magistrátu a biskupství.

V neděli 27. září jsme už na letišti v Brně-Tuřanech „kmitali“ ještě před východem slunce. Po odbavení novinářů jsme spolu s kolegy z tiskového oddělení kraje zamířili do sektoru na boku oltáře a během bohoslužby pořizovali fotografie.

Nejsilnější zážitek však na mě čekal až na samém konci. Než se Benedikt XVI. rozloučil s jižní Moravou, mohli oficiální fotografové pořídit jeho snímky z bezprostřední blízkosti. Měl jsem tak možnost hledět na tvář plnou noblesy a pokory, velmi vzdálenou představě „božího rotvajlera“, kterou vytvářel bulvární tisk.

Jsem rád, že tuto návštěvu i její hlavní poselství plné naděje si mohu připomenout pokaždé při vycházce k Brněnské přehradě, kde je u přístaviště parníků už deset let vztyčena kotva z tuřanského letiště s citátem z encykliky Spe salvi (česky Spaseni v naději). **JK**

SLAVNOST SVATÉHO VÁCLAVA

Většina z nás si už zvykla, že o slavnosti svatého Václava slavíme jitřní mši svatou s ran-



ními chválami z breviáře a následně nás pan farář pozve na malou společnou snídani na faru. Letos je však všechno jiné a nebylo možné společně posnít, přesto si pro nás osazenstvo fary připravilo malé překvapení: naši farnost navštívil svatý Václav osobně.

Ve své promluvě pan farář pěkně navázal na 1. čtení z knihy Moudrosti. Řekl, že každý z nás máme možnost volby, můžeme si zvolit dobro nebo zlo, život nebo smrt. A protože si svatý Václav zvolil život a dobro, není jen památkou, ale skutečně žije v nebi. Dokázal totiž rozeznat, co je pomíjivé a co trvalé, nedal na první dojem. Byl moudrý a po staletí ho uctíváme jako patrona národa, protože kraluje na věky. Konflikty a rozbroje řešil pokojem, přemáhal zlo dobrem, odpouštěl. Svatý Václav pochopil, že kdo ztratí duši, nic mu to neprospěje. Kéž je nám tedy svatý Václav stálým zdrojem a inspirací. **redakce**

Bystrcký staroušek

*Před více jak deseti lety chodil po Bystrci jeden pán. Potkali jsme ho párkrát u Javoru, jindy u knihovny, už si ani přesně nevzpomínám kde všude. Byl postarší, zanedbaný, zarostlý, asi žil sám, nevím. Já jsem v té době měla dvě děti, rošťáky, a k tomu v kočárku to třetí, snažila jsem se všechno stihnout, vždy včas děti napomenout, aby se chovaly řádně, a ještě splnit spoustu dalších věcí, co se na řádnou maminku sluší. Kdykoliv jsme toho pána potkali, položil mi stejnou otázku: „To jsou Vaše děti? Všechny tři?“ A když jsem přitakala, řekl pokaždé jen: „Šťastná maminka!“ Poprvé mě to zarazilo, ale postupně jsem si začala uvědomovat, že jsem opravdu šťastná, když mám tři zdravé, normálně zlobivé děti, a hodného muže, jenže to беру jako samozřejmost. Žen, které trápí manželova nevěra či těch, které nemohou počít dítě přirozenou cestou nebo ho donosit, jsem od té doby potkala více. Ano, byla jsem a jsem šťastná, jen jsem na to kdysi na nějakou dobu zapoměla. Dnes jsem tomu člověku vděčná, že mi to připomněl. Kde je mu konec? Nevím. Už mnoho let jsem ho neviděla. Snad se odstěhoval, snad... nevím. Mou životní cestu však zkřížil v pravý čas. **LT***

Všechno dělala s láskou

Už je to spousta let, kdy jsem se jako konvertitka začala zapojovat do naší farnosti. Chodila jsem na mše svaté do kostela i do Archy, ale na jednu osobu nikdy nezapomenu. Bylo pro mě docela těžké přijít sama do společenství, které již fungovalo. Byla jsem na začátku cesty k Bohu, k víře. Přiznávám, že v kostele i Arše jsem se zatím necítila jako doma a připadala jsem si tam tak trochu ztracená. Ale Bůh to věděl a poslal mi do cesty právě tuto milou, pokornou a empatickou paní, která se se mnou začala bavit po jedné páteční dětské mši v Arše. Byla prostě taková a brala to jako samozřejmost, že každý nově příchozí je součástí velkého farního společenství a je potřeba ho přijmout s láskou a alespoň ze začátku ho podpořit. Bylo to pro mě hodně důležité, že jsem se díky ní postupně seznámila s dalšími farníky, zapojila se do společenství Modlitby matek. A tak jsem se postupně začala ve farnosti cítit jako doma.



Je to poměrně dávno, už jsem dospěla do fáze, že na mši svatou jdu především za Pánem. Ale je příjemné vědět a cítit, že farnost je jako rodina. Nemusíme být všichni ti nejlepší přátelé, ale jsme farní rodina.

Zkusme být, prosím, milí, pokorní a empatictí k těm, kdo do naší farnosti nově přicházejí. A hlavně „nalézejme“ je. Ať i oni v nás mají svoje průvodce na začátku svého začleňování do nové farní rodiny.

Ta milá, pokorná a empatická paní už není mezi námi, ale v mém srdci zůstane navždy. Vzpomínám na ni s láskou a v modlitbě. Díky, Cilko Planičková. -jm-

KAPLAN S KYTAROU

Když jsem byla v páté třídě, přišel do naší farnosti nový pan kaplan. Nebylo mu ani třicet. Dosud jsme byli zvyklí na starší, spíše vážné pány faráře. Doma se o duchovních a náboženských věcech téměř nemluvalo. Nový kaplan byl hodně otevřený, měl velký smysl pro humor, zajímal se o lidi i o sport. Do náboženství chodil s kytarou, něco úplně nového. S námi dětmi a s mládeží v rámci možností pořádal schůzky po bytech, různé výlety i pobyty na utajených chatách. Přiměřeně věku nám půjčoval knihy, často v samizdatové podobě. Uměl věci jednoduše a zajímavě vysvětlit. Hlavně měl velkou úctu k Eucharistii a k té nás též vedl. V té době se sice již nejednalo o nejdrsnější padesátá léta, i tak bylo jeho chování hodně odvážné. Následky na sebe nenechaly dlouho čekat. Po roce byl odeslán do prázdného pohraničí na polorozpadlou faru. Nepochybuji, že toto setkání rozhodujícím způsobem ovlivnilo můj duchovní život. Buďme vděční za kněze. -HM-

NEŘEDÍN 1995

Je to už čtvrt století, co (tehdy ještě ne svatořečený) papež Jan Pavel II. navštívil Olomouc. V neděli 21. května 1995 bylo v Olomouci-Neředíně chladno, foukal vítr a přišlo. Letištní plocha byla podmáčená a bahno klouzalo pod nohama. Poutníci i přes takovou nepřízeň počasí společně prožívali hluboký duchovní zážitek. Když Jan Pavel II. vstoupil na tribunu, spustili jsme mohutný potlesk.

SETKÁNÍ PŘI MŠI SVATÉ

Když se nám to podaří, můžeme nezapomenutelné setkání zažít při každé mši svaté. Už po cestě se můžeme těšit. Tak, jako nikdo jiný, se na nás těší Ježíš. Můžeme se s ním hned přivítat jako na návštěvě.

Ježíš je Božím Slovem, proto se s ním setkáváme při bohoslužbě slova. A při obětování můžeme položit na patenu vše, co máme na srdci, s důvěrou, že se o nás postará. Snažme se soustředit tak, abychom při svatém přijímání zakusili opravdové setkání, které nás může těšit celý týden. **MŠ**

Vzpomínám si, že mi déšť nijak nevadil, protože jsem měl v duši sluníčko. To jsem si odnášel blátivou cestou k autobusu po skočení mše svaté. Zažil jsem při tom neuvěřitelné setkání se sympatickou slečnou na invalidním vozíku! Zůstala osamělá trčet v blátě a síly jí nestačily, aby se hnula z místa. Hned jsem jí začal pomáhat, i když mám zdravou jen jednu ruku. Vidělo to několik mladých mužů a přišli mě vystřídat. Já jsem potom šel vedle vozíku a povídal jsem si – s olomouckou kolegyní ze zaměstnání, kterou jsem do té doby znal jenom z telefonních kontaktů!

Od té doby, kdykoliv jsme se pracovně setkali telefonicky nebo osobně, mi vždycky naskočila vzpomínka: Svatý otec v Neředíně. A musím přiznat, že byla stejně silná, jako když při jiných návštěvách projel Svatý otec velmi blízko okolo nás v papamobilu. **F.Z.**

Umíme žasnout?

Svatý Jan Pavel II. říkával, abychom se naučili žasnout nad vším, co pro nás Stvořitel připravil. Každý chce jet na dovolenou někam do světa a přitom u nás je tolik

krásy, že si to ani neuvědomujeme. Jen, v jak krásné lokalitě bydlíme: přehrada, ZOO a kolem plno lesů...

Dnes, když už se mi moc špatně chodí, mohu cestovat jedinec prstem po mapě. Tak jsem vděčná, když televize zprostředkuje všechnu krásu světa, a my to všechno můžeme vidět ještě líp, než kdybychom tam chodili pěšky. Jen si té krásy musíme umět všimnout.

Při nedávném výročí sv. Jana Pavla II. nám televize připomněla jeho návštěvy v Praze, v Olomouci a na Velehradě. Slyším otce Kolářka, jak říká v rozhlasu, že Velehrad rozkvetl. A vzpomínám, jak jedna nemocná řádová sestřička v Židlochovicích organizovala výrobu květinových mávátek, které jsme i v naší farnosti vyráběli. Měla jsem moc příležitostí dělat

všude všechno možné. A tak jsem ze Židlochovic přivezla krabice krepových papírů už z papíren nařezaných na míru a dráty z kablovky Velké Meziříčí na držátka... Jaké to bylo nadšení – všichni chtěli pomáhat. Dráty se omotaly zeleným papírem a na každém konci rozkvetla růžička, žlutá a bílá. Hned jsme se to naučili. Snad 3000 jsme jich udělali, možná ještě víc. Mávátka jsme skládali do krabic od kuřat po padesáti. Pomáhal každý, kdo měl ruce. Kolik to bylo radosti, že jsme mohli udělat něco, co jsme 50 roků nesměli.

Sehnat krabice, to nebylo jen tak. Hodně nám jich schovali v tržnici na Zelňáku, všichni byli ochotní udělat všechno. Na trh ale nemohl přijet každý, takže ochotný pán, který vyložil zboží z JZD, najel k obchodu, a hned několik rukou snášelo krabice, které se tam schovávaly několik dnů. Potom je auto přivezlo k nám. Krabice s růžičkami se naložily do autobusu a po cestě jsme je rozdávali všem, kdo šli na Velehrad, kudy se dalo. Byly to celé průvody lidí. A těch mávátek! Kdo ví, kde je všude dělali... A tak Velehrad opravdu rozkvetl. Nebylo vidět ani hlavu, jen záhon růží. Nedávno to dávali v televizi.

„Když Hospodin přiváděl síónské zajatce, byli jsme jako ve snách, tehdy byla naše ústa plná smíchu a náš jazyk plný jásohu.“ (Žl 126) To mi připomíná dobu před 30 roky. A já se dnes ptám, kam se podělo to naše nadšení, když jsme byli ochotni udělat všechno bez ohledu na svůj čas. Dokážeme si dnes najít chvíli, abychom mohli poskládat několik skupinek na každotýdenní úklid našeho společného domova – kostela? Když nás bude víc, můžeme se vystřídat a nebudeme muset chodit uklízet tak často. Co vy na to? **MŠ**

VŠECHNO MÁ SVŮJ ČAS

Život se skládá ze spousty setkání s lidmi. Každý nás nějakým způsobem obohatí, posune výš nebo někdy i níž. Je ale jen pár lidiček, co nám zůstanou navždy v srdci. Když si tak promítám svůj život zpětně, už je to skoro 60 let ... tak myslím samozřejmě na svoje rodiče, kteří odešli z mého života poměrně brzo, ale dali mně dary nejcennější lásku, pokoru, radost a humor. Neměla jsem to štěstí, aby mi předali víru ... ale Bůh mě poslal do cesty lidičky, co mě na ni připravovali, někteří falešným směrem (protože tomu sami věřili) a někteří tím správným směrem. A tady bych chtěla zmínit jednoho kněze, říkám mu „kněz mého života“, který rozpoznal, že jsem typ člověka, na kterého se nesmí moc tlačit, který potřebuje čas. Vždy říkal „jestli tě to osloví, je to dobře, jestli ne, ještě nepřišel tvůj čas“. Byl tak trpělivý, empatický, prostě psycholog lidských duší ... tato láskyplná svoboda mi vyhovovala, a tak jsem nastoupila cestu do římsko-katolické církve, kde jsem poznala spoustu dalších skvělých lidí. A taky jsem si uvědomila, že máme v naší farnosti opravdu štěstí na skvělé kněze. Ráda vzpomenu i na jednu řádovou sestru Schönstattského hnutí, u které jsme se jako maminky scházely, modlily se, povídaly si. Tato skromná, nenápadná paní mě duchovně hodně obohatila. Pak i ona odešla z tohoto světa. A samozřejmě nesmím zapomenout na svoji rodinu, manžela, děti, vnoučata ... I když se vídáme denně, pořád jsou to „nezapomenutelná setkání“, naplněná láskou a radostí, že se máme.

Díky Bože za všechna setkání v mém životě.

-jm-

Velká růžová taška

Před nějakou dobou jsem čekala na tramvaj. Bylo krátce před Vánoce. Jen kousek ode mě stála malá holčička s velkou růžovou taškou. Když se naše pohledy střetly, osmělila se k otázce: „Promiňte, mohla bych se Vás zeptat, kolik je hodin?“ – „Přesně pět.“ Poděkovala a ještě se ujistila, že vyhlíží spoj, který ji dopraví, kam potřebuje. Byla ráda, když jsem jí řekla, že jedu stejným směrem, a že ji upozorním, kde má vystoupit.

„A vy slavíte Vánoce?“, vyhrkla najednou. Ta otázka mě docela překvapila. Odpovídám, že ano a ptám se jí, odkud jede ona. „Byla jsem na návštěvě u maminky“. Ptám se jí, jestli teď jede za tatínkem. Nastupujeme. Sedá si vedle

mě a vypráví mi, že tatínka nezná. Dává mi do rukou papírek a říká: „Podívejte se, přečtěte si to, nahlas.“ Podává mi propustku. Z toho, co čtu, je mi smutno. Dozvídám se, že asi osmiletá dívenka měla být celé vánoční prázdniny u své biologické maminky, ale ta ji posílá zpátky do dětského domova. Jako důvod uvádí, že za tři hodiny, co měla dcerku doma,



se ukázala jako nevladatelná, protože křičela na svého dvouměsíčního bratra a že žádá o ukončení dovolenky. Holčička na mě působí velmi slušně a vychovaně, tak si v duchu říkám, že nekřičela na brášku určitě jen tak... „A proč jsi na svého brášku křičela?“ V jejích očích je vidět lítost a pocit provinění, když mi říká: „Moje maminka si mě za tu dobu, co jsem byla u ní na návštěvě, vůbec nevšimla, tak proto jsem na brášku křičela.“ Vystupuji s ní a aspoň jí vezmu tašku a doprovodím ji přes přechod do dětského domova.

Boží ruka

Nikdy nezapomeneme na ten čas, který zastavil se v nás.

Kéž pokaždé znovu jako host přichází ta chvíle Boží, kdy srdce nám v nitru hoří.

Ať roste a Boží ruka ukáže nám svou dlaň znovu a rozumíme tvému slovu.

Co nám Pán říká touto chvílí, kdy nám láska v srdci šíří.

Ať stane se darem každé naše setkání, kdy jako větev stromu se k nám jeho ruka naklání. **E.J.**

Tak ráda bych ji nějak potěšila. Nevynahradí ji to ale rodinu, která by ji bezpodmínečně přijala a slavila s ní (nejen) Vánoce. Loučíme se... Vracím se sama na zastávku a slzy, které jsem při našem rozhovoru zadržovala, můžou konečně ven. Jsem úplně mimo. Zaražená, že mi ani nedochází, že tato zastávka je na znamení. Tečou mi slzy skoro celou cestu domů. Cítím zvláštní pocit. Tato holčička v osmi letech potřebuje náruč milující mámy a táty, ale nedočká se jí.

Proč některé děti nemohou zažít tu laskavou náruč rodičů, kteří se o ně zajímají a naslouchají jejich prožitkům? Kéž by každé dítě mělo to štěstí jít životem po cestě s rodiči, a vzájemně se nevzdalovat... **M. Šobová**

Pastorace u nemocných

V době, kdy u nás v Česku vypukl koronavirus, byly zakázány návštěvy v domovech pro seniory a v ostatních zdravotnických zařízeních. Byla jsem požádána jednou slečnou o duchovní péči pro klientku domova (prý je pracovnice dotyčného domova, která zabezpečuje duchovní péči, na mateřské dovolené). Jsem sama pracovnící v podobném zařízení. A právě i z tohoto důvodu jsem tuto žádost odmítla (jednak kvůli časovému vytížení a jednak z důvodu hrozícího rizika zanesení choroby z jednoho do druhého zařízení). Pak přišlo léto, virus si „vzal dovolenou“ a já jsem ve víru všech událostí pozapomněla...

Ale Pán má smysl pro humor, a tak jsem byla v září oslovena úplně jinou osobou a požádána o dovolení předat kontakt na mě právě té paní, která byla na mateřské dovolené. Již se vrátila do pracovního procesu a hodlá se postarat o duchovní péči v domově pro seniory.

Věřím a doufám, že taková setkání mají daleko větší smysl i trvanlivost než stesky o tom, co člověk chce mít a nemá a kdo má čeho víc a kdo nemá nic. ☺

-km-

MARIÁNSKÝ SLOUP

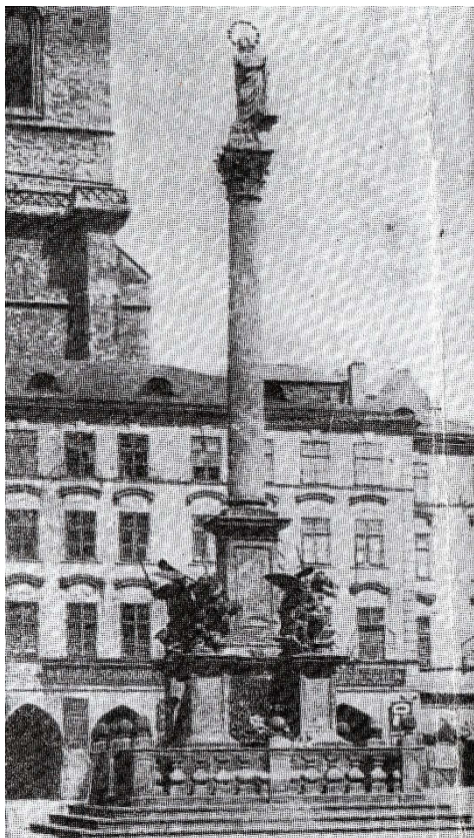
Světla kámen přilnul ke kameni,
století temna, překlenut je most
přes dav vášní, zloby, poblouznění,
přívál nepravd, daných ve známost

Údery dlát pod mistrovou pěstí
z kamenné růže vyrůstá zde stvol
zbožným zpěvem vítán na náměstí
kde orloj, žehnajících apoštol,

na vrchol hledí, k tváři ženy
Rozevlátý šat a gesto matky,
dvanáct hvězd, září naplněny,
v soucitu nad víry nedostatky

pro hříchy minulostí zazděné
křížem trámů zborceného krovu
v temné písni pádu kamene
lichý svár co přehrávat chtěl znovu

Dnes vrací se do opuštěných míst
vánkem světlé lásky po vichřici,
zas něhu, pomoc z očí lze jí číst,
Madona, útěcha pro věřící J.C.



Byli jsme u obnovy Mariánského sloupu

Už mnoho let jsme si s Jiřím říkali, že pokud se podaří v Praze obnovit Mariánský sloup, určitě se vydáme na jeho svěcení. A až přijde ten den, budeme u toho, i kdybychom do hlavního města měli jít pěšky.

Věřili jsme, že ta chvíle přijde, přestože po nové volbě pražského zastupitelstva naděje už léta klesala. Na zasedání Společnosti pro obnovu Mariánského sloupu jsme byli v Praze před třemi lety a Jiří už i několikrát předtím. Má i fotografie rozhovoru se sochařem Váňou u ležícího sloupu těsně před jeho postavením. Na setkání Společnosti vždy bylo zřejmé velké úsilí o podporu schválení povolení ke stavbě a debata bez nenávisti a v pokoře s křížem. Ale i tam se objevili nepřející. „V tomto znamení zvítězíš“, je psáno na polním kříži u Bošovic. Všichni zvítězili. Věřím, že jeden europoslanec i ti, kteří s ním hlasitě protestovali, to časem pochopí.

Po příchodu na Staroměstské náměstí, před Týnský chrám, nás v sobotu 15. srpna čekala velmi slavnostní atmosféra před monumentem Mariánského sloupu i napětí při pohledu na hlasitě protestující s plakáty. Vždyť po 102 letech od jeho stržení bylo dosaženo jeho obnovení. Mnozí starší lidé se tohoto dne už nedožili. Ale pomohli modlitbami.

Mši svatou v Týnském chrámu jsme sledovali na velkoplošných obrazovkách před Mariánským sloupem, místa v kostele byla rezervována. Celé prostranství okolo se zaplnilo nadšenými účastníky. Přišli zástupci

Na Staroměstském rynku Stanislav Šmelhaus

*Na Starém rynku, dvě kde týnských věží
K nebesům v šeru gotickém se vzpíná,
stál štíhlý sloup, jež Cherubové střeží,
a na tom sloupu socha Mariina.*

*Staletí stála v mystické své výši
jak za mír prosíc němým paží gestem
s korunou hvězd, již květy lásky dyší
nejvelebnějším země české městem.*

*Na křídlech vítězství vzlét slavný říjen;
mstila se říši staré dávná vina,
když orl dvouhlavý byl lidem zbijen –
však s orlem klesla socha Mariina.*

*Pad' štíhlý sloup a hlava se hvězdami
zalkala v stínu zchmuřeného Týna:
„Ó dítky mé, což chcete jíti samy?
bez něhy mateřské v soud mého Syna?“*

*Hlas příšerný, s nímž štíhlá sloup se kácel,
ozvěnou duněl v znění tisícícerém
a hrozivě se z temna dějin vracel
Božího hněvu příštích dějů šerem.*

*A léta přešla. Odrodilé děti
smrtelně slábnou pod ran mnohých tíží
v zoufalství pnouce zraky z hlubin kletí
na spasnou cestu k Marii a kříži.*

*A moře na dlani přísahou se míhá:
Na Starém rynku před věžemi Týna
ať štíhlý sloup se znovu k nebi zdvihá
a na tom sloupu socha Mariina“*

*Zavládne pokoj v krásné české zemi,
až bude zářit – není volba jiná –
v národa srdci nad bratřími všemi
a štíhlého sloupu láska Mariina.*

různých křesťanských společenství a organizací i se svými zástavami a prapory. Žehnání Mariánského sloupu se sochou Panny Marie provedl arcibiskup pražský Dominik Duka. Ve svém proslovu zdůraznil poučení z našich dějin, aby Mariánský sloup byl symbolem spolupráce bez pýchy a nadřazení. I ve všech dalších projevech, zejména zástupců hlavního města Prahy a místopředsedy Společnosti pro obnovu Mariánského sloupu, znělo velké poděkování za modlitby i práci a vytrvalost sochařům, v čele s Petrem Váňou. Pracovali na sloupu celkem 23 roků, ač vůbec nevěděli, jestli někdy dojde k jeho postavení. Vždyť jeho obnovení bylo pražskými zastupiteli dlouhá léta rezolutně odmítáno.

Slavnost svěcení byla velmi dobře organizačně zajištěna. Všichni jsme byli vybaveni doprovodnou příručkou. Stáli jsme bez pocitu únavy skoro čtyři hodiny. Poznali jsme i některé tváře našich politiků, i když Brňanů jsme v tom velkém počtu lidí moc nepotkali. Po závěrečných písních a modlitbách jsme potkali velehradského poutníka Josefa z Chomutova. Bylo to vřelé neplánované setkání. „Pozdravujte v Bystrci velehradské poutníky i Frantu“ (Zajíčka – pozn. red.), říkal. Příští rok už snad bude po koronavirové době a pěší pouť se znova uskuteční.

Nakonec jsme se ještě zastavili na občerstvení v restauraci u svatého Václava na Václavském náměstí, a pak už jsme rychle spěchali na vlak.

A. König

Po třech měsících

Nezapomenutelně radostné bylo setkání s naším panem kaplanem po jeho tříměsíční nepřítomnosti v domově na Foltýnově a nejen tam. Po celou dobu jsme na něho mysleli v modlitbách, vzpomínali, těšili se a netrpělivě čekali na jeho návrat. Vyprošujeme ochranu a pomoc našeho Pána.

-km-

Nezapomenutelné setkání

Jako pečovatelka v domově pro seniory občas doprovázím klienta na poslední cestě.

Je to již nějaký čas, kdy jsem měla tu čest doprovázet maminku mé nadřizené. Paní se na sklonku života vrátila na svou duchovní cestu z mládí a přála si duchovní rozhovory, modlitby a útěchu. Její dcera, sama nevěřící, chtěla pro maminku udělat to nejlepší a vyplnit všechna přání. Proto došlo k rozhovoru mezi námi, ve kterém mě, jako věřící, požádala o duchovní péči. Zdravotní stav maminky se horšil a jednou jsem byla požádána o zajištění pomazání nemocných. Po návštěvě u nemocné jsem pochopila, že situace žádá okamžité jednání. Požádala jsem kněze z farnosti, který po objasnění situace přijel ochotně a v krátké době. Udělil pomazání nemocných. Paní se rozloučila s rodinou.

Byl večer. a tak jsme zůstaly s dcerou u maminky a doprovázely ji až do ranních hodin druhého dne. Byla to pro nás nezapomenutelná noc plná vzpomínek, přijetí, odpuštění a propuštění do náruče našeho Pána.

Z.N.

POUŤ NA VELEHRAD

Letos se vzhledem ke koronaviru neorganizovala každoroční pouť na Velehrad konaná na konci srpna.

Nemohl a nechtěl jsem si ji nechat ujít, a tak jsem doma oznámil, že letos vyrazím tzv. „na vlastní pěst“. Protože jsem šel již po sedmé, tak jsem cestu znal.

Bylo to zvláštní a nějak víc osobní, s větším prostorem pro přemýšlení a duchovní očistu. Nic jednoduchého. Většina poutníků trasu zná, tak není třeba zacházet do detailů a popisovat jednotlivá zastavení celé trasy.

Podstatných pro mne bylo pár událostí, které jsem při cestě zažil.

Tak třeba namátkou: Přespával

jsem „pod širákem“, a když jsem si hledal místo, kde složím hlavu, měl jsem možnost volby. Buď pod jabloní, nebo pod křížem a lípou. Jak se později ukázalo, kříž byl dobrá volba. Byla noc a na místě kde byla jablonoň, jsem zaslechl šramot a později i chrochtání. Došlo mi, že si divoká prasata vyšla na noční občerstvení a sbírala na zem spadlá jablka. Jak jsem byl šťastný, že jsem se uchýlil pod ochranu kříže ☺

Druhý den jsem bez úhony pokračoval po trase, jen jsem si uvědomoval, že jsem trochu unavený a dochází mi voda. Začal jsem si dělat starosti... Do půl hodiny poté jsem potkal poutníky v čele s otcem Peňázem, kteří se se mnou ochotně podělili o občerstvení. Jak rád jsem jim na oplátku nesl megafon.

Pak jsme již putovali společně, a když jsme poslední den dorazili na dohled od Velehradu, jako již tradičně jsme zuli boty a bosí šli až do chrámu.

A zpět mě a ještě další poutníky vezla slečna autem až do Brna.

Tímto zvu i další poutníky, aby se vypravili příští rok se mnou a mohli stejně, jako já, pocítit milost našeho Pána.

M.M.19 let; Bystrc



Střípky setkávání

U většiny z nás je každý den jen stěží spočítatelným sledem setkání a setkávání se. Záleží pak na nás, co si z nich odneseme a kolik v nich sami darujeme, jak velký a barevný střípek z nich v mozaice našeho života vznikne. Někdy to může být jen letmý pohled do očí, úsměv, hlasitý pozdrav, podání si ruky nebo postání na tramvajové zastávce, jindy jde o léta setkávání se v práci, v rámci rodiny, při zálibách apod. Mnohá setkání zapadnou, jiná si pamatujeme po celý život a některá najednou vystupují v různých a často nečekaných situacích.

Z těch, která si nosím, musím vzpomenout na Pavla Šmýda a jeho schopnost dělat věci naplno. Vždycky mě dobře naladí vzpomínka na brigádu v Cizkrajově, kde jsme s Otou K. nestíhali házet do míchačky a další dva brigádníci vozit, zatímco drobný Pavel dlouhatánskou latí rozhrnoval vrstvy betonu a rovnal budoucí podlahu v rozlehlé stodole. Podobná jsou i setkání s Markem Orko Váchou (ať už osobní či skrze televizní debaty a články), s jeho až s vyčerpáním hraničící touhou naplňovat myšlenku, že **dobro se koná proto, že je dobré**. Poučným setkáním byla i brigáda v lomu u cementárny. Já, šestnáctiletý studentík, společně s třemi dalšími chlapy jsme ve dvou směnách obsluhovali výsypku šterku a obraceli železné vozíky nákladní lanovky. Všichni ti chlapi měli zkušenost z kriminálu, jejich mluva by se zde publikovat nedala. Přesto se naprosto spravedlivě dělili o práci a když šlo několik vozíků za sebou a já nestíhal, úplně samozřejmě pomohli. Brali mě jako jednoho z nich, zúčastnil jsem se i tajného výjezdu do hospody na Klajdovku, vyprávěli o svém dětství prožitém za války. Někdy se pod hrubou slupkou skrývá kus dobrého jádra.

Jiná setkání, zvláště pokud člověk (nejspíš naivně) čeká „cosi víc“, mohou být antiměrníky na cestě, které ukazují, že tudy NE a varují, jak snadno se tam dá ocitnout. Mezi taková setkání patří kontakty s lidmi, kteří si „stačí sami“ nebo žijící ve své bublině odmítají všechno a všechny, kdo do ní nepatří. Kolosálním zklamáním pak bylo moje nakouknutí do místní politiky: setkání s politiky, kteří hlasy voličů pokládají za pověření prosazovat především svoje nebo úzce stranické zájmy, stejně tak některá setkání i s těmi křesťanskými, kteří mlčí, když se děje křivda a nepravost druhým a nutností kompromisu omlouvají své jednání daleko za hranici přijatelnosti. Výzvou k zamýšlení jsou pak setkání s lidmi, kteří se modlí za něco, pro co sami nic udělat nechtějí (na vysvětlení: např. má smysl se modlit za moudrost pro politiky, když vědomě volím ty nemoudré, pomáhám špatným tím, že nejdu k volbám vůbec nebo se nezajímám, co s mým hlasem dělají?). Ostatně v brožurce **Církev přežívá** vydané letos česky její autor **Reinhard kardinál Marx** (jeden z osmi členů poradního sboru papeže Františka) říká: *Abychom šli cestou do budoucnosti, potřebujeme obojí: Modlit se a myslet!*

Rád bych ale vzpomněl na setkání s dobrým člověkem, které je opravdu velkým a důležitým střípkem v mé mozaice. Když jsem byl v osmé třídě, vymysleli na ministerstvu školství experiment zkusit dát žáky osmých tříd na gymnázium. Na jednom z brněnských měly být otevřeny dvě třídy, každá škola dostala možnost poslat k přijímačkám 3 žáky. Zatímco ostatní třídní učitelky na naší škole to prohlásily za blbost, ta naše vybrala 2 spolužáky se samými jedničkami a zeptala se mě, zda bych to nechtěl zkusit. Nedošlo mně, na co se ptá, v té době mě zajímaly pouze každodenní fotbalové zápasy a turnaje pořádané za barákem. Nakonec přišla k nám a přemluvila mého tátu, který to rozhodl slovy: „Když ti to nepůjde, vezmu tě zpátky“. Tak jsem se já, kluk, který se nemohl v první třídě naučit psát (asi nějaké „dys-“), zlobil, chodil jako jeden z mála do náboženství a nevím co ještě, ocitl u přijímacích zkoušek. Nevěřící třídní učitelka mně do posudku napsala: on i jeho rodiče jsou s náboženskou otázkou vyrovnáni. Jak, to raději vynechala (o rok dřív totiž fanatická komunistka a ředitelka školy „zařídila“ svým posudkem učňák bratrovi mého švagra). A tak jsem se ve 14 dostal na gympl, nejspíš jako jediný s ředitelskou důtkou na vysvědčení,

kteřou jsem vyfasoval v pololetí s dalšími pěti kamarády za jednu z bitev ve třídě. Na svoji skvělou třídní občas vzpomínám, když vyprávím, jak jsme si jí jednou stěžovali, že kdosi dal na „naše hřiště“ ceduli s nápisem Zákaz hraní kopané. Usmála se a řekla: „Za mého mládí by to tam do rána nebylo. Jen na ty otisky balonu na sušícím se prádle dejte pozor.“ Může se někdo divit, že tam cedule druhý den nebyla? **KK**

PULS slaví třetí narozeniny. Přidejte se.

Koncem září fond PULS oslavil své třetí narozeniny. Při této příležitosti bych se rád podělil o radostnou skutečnost, že již zhruba každý desátý návštěvník nedělních bohoslužeb v naší diecézi je také donátorem. Zároveň bych chtěl poděkovat za veškerou Vaši podporu. Dary donátorů v loňském roce přesáhly deset miliónů korun. Mám také radost z toho, že během koronavirové pandemie jste PULSu zachovali přízeň a že i navzdory nepříznivým okolnostem se naše velká rodina malých dárců nadále rozrůstala. Věřím, že brzo přivítáme šestitisícího donátora.

Donátorství je totiž výraznou pomocí pro farnost, protože dary donátorů pomáhají snížit příspěvek (cca 40 Kč měsíčně za dospělého farníka), kterým se farnosti podílí na zajištění mezd kněží v naší diecézi. V některých farnostech dary donátorů dokonce tento podíl již zcela pokryjí.



Od letošního roku již nebude vyhledávána sbírka na účely PULSu. Využijme této příležitosti k tomu, abychom se naučili darovat i jinou formou (např. převodním příkazem, inkasem – SIPO). Nejedná se jen o změnu technickou, ale o změnu zažitých zvyklostí.

Zkusme udělat krok od „příležitostného darování na nějaký účel“ k rozhodnutí pro „pravidelný dar“. A to vyžaduje změnu našeho smýšlení. A právě k této změně smýšlení vás chci pozvat. Věřím, že se to postupně bude dařit a osvojíme si dárcovskou mentalitu, se kterou se setkáváme u křesťanů v jiných evropských zemích.

Mgr. Pavel Kafka, správce fondu PULS

PS: Donátorem se může stát každý z vás po vyplnění přihlášky v předsíni našeho kostela nebo na www.donator.cz. S případnými dotazy se obraťte na Ing. Víta Mičánka. Jsme vděční stávajícím donátorům z naší farnosti a předem děkujeme i vám všem, kdo se do této formy podpory farnosti i diecéze nově zapojíte. V letech 2017 až 2020 měla bystrcká farnost 69 donátorů, kteří celkem darovali 500 999 Kč.

Co se dělo/bude dít v naší farnosti

- Od 22. května probíhala v kostele a v Arše nověna. Jejím vyvrcholením byla Svatodušní vigilie.
- Jinou podobu měla letošní Noc kostelů, která se konala v pátek 12. června. Díky specifické situaci byla komornější a s užší programovou nabídkou než obvykle. Některé kostely bylo možné navštívit on-line.
- Velký úklid kostela proběhl v sobotu 13. června. Velké díky všem, kteří přišli.
- Na neděli 21. června plánovaná farní slavnost byla po důkladném uvážení zrušena.
- V neděli 28. června byla při dopoledních mších svatých udělována svátost pomazání nemocných.
- V neděli 28. června proběhla v kostele sbírka na bohoslovce. Vybralo se 23 301 korun.
- Klub seniorů od svatých Janů se vydal na vycházku od rozhledny Chvalovka na Rakovec (9. 6.); z Ečerovy k Eliotu a na Štouračovu (16. 6.); kolem Mniší hory (23. 6.); na vycházku Říčanská - Říšova studánka – Rakovec (8. 9.); na vycházku „od hradu Veveří přes Mečkov na lávku pod hradem“ (15. 9.); na vycházku „Rozdrojovice – Soví studánka – Cyklistická - lávka pod hradem“ (22. 9.) a na vycházku „Rokle - Bystrc kolem přehrady“ (29. 9.). Kromě pěších vycházek vyrazili na zájezd na svatý Hostýn a do Holešova.
- Krátkou pěší pouť z Bystrce do Kníniček jsme vykonali v neděli 5. července, v den slavnosti sv. Cyrila a Metoděje. Poutní mše svatá u kaple v Kníničkách začala v 10.30 h.
- Evangelická církev metodistická uspořádala v Arše ve dnech 13. – 17. 7. 2020 tradiční Prázdninovou biblickou školu aneb „Vacation Bible School po česku“.
- Po prázdninové pauze se opět konalo společenství seniorů na faře. Senioři se zde scházejí každou 1. středu v měsíci.
- V pátek 4. září proběhlo při dětské mši svaté v Arše tradiční žehnání aktovek.
- V sobotu 12. září se uskutečnila farní pouť na Vranov (více uvnitř Setkání).
- Příprava na 1. svaté přijímání probíhala o všech zářijových útercích na faře.
- S platností od 19. září udělil brněnský biskup v souvislosti s pandemickou situací dispens od osobní účasti na nedělní bohoslužbě.
- Na slavnost sv. Václava v pondělí 28. září byla v kostele od 6 hodin sloužena jitřní mše svatá, včetně ranních chval.
- V neděli 4. října přistoupilo k 1. svatému přijímání 21 dětí (přesunuto z původního termínu). O den dřív byl v kostele nácvik a děti poprvé přistoupily ke svátosti smíření.
- Od října pokračovaly v kostele pobožnosti devíti prvních mariánských sobot.
- Vyučování náboženství bylo zahájeno 5. října. Děti z 1. – 4. ročníku mívají výuku přímo ve škole a od 5. třídy docházejí na faru.

► Poděkování ◀

Děkujeme všem, kteří se zapojili do ankety k současné podobě Setkání. S jejichmi výsledky vás seznámíme v některém z příštích čísel.

Z našeho farního úřadu

Z vody a z Ducha svatého se narodili

- 8. 3. Ondřej Prokeš
- 24. 5. Štěpánka Geršlová
- 24. 5. Klára Marie Pospíchalová
- 14. 6. Adam Eliáš Jeneš
- 14. 6. Zora Anežka Jenešová
- 14. 6. Kristýna Špačková
- 21. 6. Anieli Natalie Almanová
- 27. 6. Miriam Antlová
- 27. 6. Brigita Jana Antlová
- 27. 6. Alžběta Jana Nečasová
- 28. 6. Tomáš Jindřich Findejs
- 28. 6. David Jiří Rutar
- 8. 7. Kristýna Lucie Lukášková
- 18. 7. Marie Izabela Brigita Šarköziová
- 19. 7. Jan Procházka
- 25. 7. Nikola Veronika Šimková
- 9. 8. Stella Štulrajter
- 9. 8. Adam Lahučký
- 20. 9. Eliška Laura Langerová

Věrnou lásku si slíbili:

- 27. 6. Michal Brzobohatý a Michaela Havlíčková
- 15. 8. Jan Hrubý a Lucie Trubáková
- 12. 9. Jan Mazuch a Eva Kirschbaumová

- 19. 9. Václav Moulis a Hana Krejčí
 - 26. 9. Stanislav Klika a Lucie Veselá
- Do náruče našeho Otce se vrátili:**
- 2. 6. Patrik Schwankmayer
 - 16. 6. Alena Plačková
 - 18. 6. Stanislav Zatloukal
 - 3. 7. Marie Válková
 - 23. 7. Alois Podivínský
 - 12. 8. Marie Šrámková
 - 13. 8. Emilie Veselá
 - 13. 8. Marie Peřinová
 - 24. 8. Libuše Nečasová
 - 12. 9. Jiří Pekárek

K 1. sv. přijímání 4. 10. přistoupili:

Jakub Koláček, Viera Hrivňáková, Nela Pešková, Eliška Czeczotková, Martin Silly, Tereza Vyskočilová, Vítězslav Paček, Jakub Vecheta, Martin Minařík, Max Volejník, Martin Černý, Alice Hružová, Kristýna Chloupková, Klára Prudíková, David Tabarka, Gabriela Sousedíková, Jakub Coufal, Veronika Dobešová, Vendula Bartlová, Anna Venerová a Marie Venerová. **-em-**

Příště: Děti jsou poklad • Předběžná uzávěrka: 29. 11. 2020

SETKÁNÍ – občasník farnosti u sv. Janů; pro vnitřní potřebu; ZDARMA. Vydává římskokatolický farní úřad Brno-Bystrc. Příspěvky, náměty a připomínky předávejte osobně na faře nebo pište na farabystrc@volny.cz. Spolupracovali: E. Máchová, K. Malinková, J. Mrkvová. Vedoucí redakčního týmu: P. Šoba. Ilustrace: E. Jelínková, jazyková korektura: L. Moravcová. • Uzávěrka tohoto čísla: 27. 9. 2020, vyšlo: 18. 10. 2020. **www.faby.cz**